

om Reformen, efter at dette her er gennemført, som kræver saa kæmpemæssige økonomiske Ofre. Det bliver visselig ikke store Reformen af den Slags, som kræve Penge, den danske Stat i Fremtiden faar Raad til. Og Fremskridt! Fremskridt, gennemførte ved de Herrers Støtte, som i dette Øjeblik kædes uløseligt til Højre i en konservativ Samlingspolitik! Jeg tror ikke meget derpaa. Og Fred! Tro de Herrers virkelig, at De gennem dette Forlig skulde opnaa at faa Fred? Den højtærede Forsvarsminister er jo en erfaren Mand i Politik. Han har set adskillige Forlig i sine Dage, og han ved, hvorledes det plejer at gaa med Forlig her i Landet. Han ved, at hvert Forlig har været Indledningen til ny og som oftest meget bitre Kampe. Den højtærede Forsvarsminister vil ikke have glemt Forliget i 1877, og den Afstraffelse, som ved det følgende Valg fulgte for en meget stor Del af dem, der var med dertil. Den højtærede Forsvarsminister vil ikke have glemt Forliget i 1894 og den Afstraffelse, som ved de følgende Valg fulgte over dem, der var med dertil. Den højtærede Forsvarsminister stod den Gang i Spidsen for dem, der foretog Afstraffelsen, og den højtærede Forsvarsminister fandt den Gang mellem dem, han tugtede haardest, to af dem, der nu sidde som hans højtærede Kolleger. Jeg tror, Erfaringen herhjemme lærer dette, at danske Vælgere have langsomt ved at forstaa, naar Tiderne ere saadanne, at deres Repræsentanter svigte dem. Gang efter Gang holder Tilliden, indtil Forliget er sluttet. Men naar Forliget saa er i Orden, kommer Straffen bag efter, og det kunde jo være, at det kommer til at gaa paa tilsvarende Maade denne Gang.

Et af Hovedorganerne for „de 27“s Presse, det Blad, som giver Tonen an for det Bladknippe, hvorpaa Partiets Magt i det væsentlige beror, skrev, kort før Forliget blev sluttet: Nu gælder det om at træffe en Ordning, som ikke paa den kommende Valgdag ligger i Grøften! Jeg for mit Vedkommende tror, at de Herrers i Øjeblikket ere i Færd med at træffe en Ordning, som paa den kommende Valgdag ligger i Grøften. Saa snart dette Forlig er blevet vedtaget, kunne De være sikre paa, at saa begynder Agitationen over hele Landet mod det — og begynder fra begge Sider. Højres ærede Ordfører (Parkov) lovede de Herrers det i Gaar. Han stillede dem i Udsigt, at naar de nu havde vedtaget dette, skulde man fra Højres Side

ikke aflade med at arbejde for at faa draget Konsekvenserne deraf. Det var klart, at man fra de Herrers Side tog dette som en første Afbetaling paa en Konto, hvor der kom meget mere efter. Og Arbejdet skulde da gaa ud paa at faa indbanket i Befolkningen Overbevismingen om Landbefæstningens Nødvendighed. Og naar man fra Højres Side arbejder derpaa, vil man have gode Betingelser i dette Arbejde. Man vil have den Betingelse, som ligger i et godt Slagord, det Slagord: Københavns Søbefæstning, — en By, der er aaben til den ene Side og lukket til den anden, — er en Meningsløshed. Man kan strides om Berettigelsen af denne Sætning, men de Herrers kunne være visse paa, at det er et fortræffeligt Slagord at gaa ud i Befolkningen med. Og naar man fra Højres Side anvender dette Slagord, vil man tillige vide at hente en rig Forsyning af Udtalelser fra det nuværende Ministeriums Medlemmer. Den højtærede Konseilspræsident har i gamle Dage atter og atter indbanket den samme Sætning, — han drog den Gang den Slutning deraf, at saa skulde Søbefæstningen ogsaa bort. Den nuværende Finansminister har i det sidste halve Aar atter og atter fæstnet det samme i Sindene. Et nyt Forraad af Citater vil kunne hentes fra Finansministeren. Og endelig, Højre har jo en god Forbundsfulde i Ministeriet. I dette Timands Ministerium sidder 3 Repræsentanter for „de 27“s Standpunkt, 6 Repræsentanter for Højres Standpunkt i militære Spørgsmaal og endelig den højtærede Konseilspræsident, hvis Standpunkt til dette Øjeblik er en Gaade, en Gaade, som formentlig heller ikke vil finde sin Løsning, hvis den højtærede Konseilspræsident endnu en Gang skulde tage Ordet under denne Debat. Altsaa, der er ingen Tvivl om, at fra Højres Side vil det yderste Arbejde blive gjort for at forvandle Forligets Resultater i Højres Aand.

Og jeg kan love de Herrers, at fra vor Side skal der heller ikke blive Fred. Fra vor Side skal der ogsaa blive gjort, hvad der paa nogen Maade kan gøres, for at overbevise Befolkningen om, at hvis Københavns Landbefæstning om 12—13 Aar er en Fare for Danmarks Eksistens, er den ogsaa nu en Fare for Danmarks Eksistens, og derfor gælder det om at faa den fjernet, det hurtigste ske kan, og for at overbevise Befolkningen om, at naar Landforterne skulle bort, skulle ogsaa Søforterne bort, og vi skulle bygge vor militære Ordning paa en helt anden Grund.